

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudcem Mgr. Václavem Trajerem v právní věci **žalobce: L. A.**, nar. „X“, státní příslušnost Pákistánská islámská republika, t.č. v Zařízení pro zajištění cizinců Balková, Balková 1, 331 65 Tis u Blatna, zastoupený Mgr. Ing. Jakubem Backou, advokátem se sídlem Sevastopolská 378/16, Praha 10 - Vršovice, proti **žalované: Policie České republiky, Krajské ředitelství policie Ústeckého kraje, odbor cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort**, se sídlem Masarykova 27, Ústí nad Labem, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 21.2.2017, č.j. KRPU-242800-79/ČJ-2016-040022-SV-RBK,

t a k t o :

- I. Žaloba **s e z a m í t á**.
- II. Žádný z účastníků **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Žalobce se včasnou žalobou ve znění jejího doplnění ze dne 23.3.2017 domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Ústeckého kraje, Odbor cizinecké policie, Oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort, ze dne 21.2.2017, č.j. KRPU-242800-79/ČJ-2016-040022-SV-RBK, kterým bylo rozhodnuto, že se podle ustanovení § 124 odst. 3 ve spojení s ustanovením § 124 odst. 1 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), prodlužuje doba trvání zajištění za účelem správního vyhoštění o 60 dnů od okamžiku uplynutí doby zajištění stanovené v rozhodnutí ze dne 25.11.2016, č.j. KRPU-

242800-19/ČJ-2016-040022-SV-RBK, s tím, že doba zajištění se počítá od prvotního omezení osobní svobody žalobce.

Právní zástupce žalobce v podané žalobě namítal, že z právních důvodů odpadl předpoklad dosažení účelu zajištění. Namítal, že se žalovaný podrobně zabýval eventuálními faktickými překážkami vyhoštění a hodnotil postup při výkonu vyhoštění, avšak nehodnotil právní překážky vyhoštění, které z logiky věci v daném případě způsobují nerealizovatelnost správního vyhoštění. Právní zástupce žalobce poukázal na skutečnost, že dne 6.2.2017 bylo žalobci doručeno rozhodnutí o správním vyhoštění. Následně popsal délku procesních lhůt vázících se k jednotlivým rozhodnutím v rámci přezkumu rozhodnutí o správním vyhoštění ve správním řízení a případném následném řízení před správním soudem a Nejvyšším správním soudem s tím, že s podaným odvoláním, žalobou a zpravidla i s kasační stížností jsou spojeny odkladné účinky ve vztahu k vykonatelnosti rozhodnutí o správním vyhoštění. Právní zástupce žalobce rovněž poukázal na skutečnost, že žalovaný opakovaně zdůrazňuje, že žalobcovým cílem je snaha dostat se do Německa, a v žádném případě se nehodlá vrátit do Pákistánu. S ohledem na tuto skutečnost dle právního zástupce žalobce neexistuje sebemenší důvod domnívat se, že žalobce nevyužije dalších prostředků právní ochrany, které právní řád připouští. Právní zástupce žalobce uvedl, že omezen na osobní svobodě byl žalobce dne 24.11.2016 a nejpozději 23.5.2017 tedy bude muset být propuštěn ze zajištění. Dle právního zástupce žalobce je neoddiskutovatelné, že v této době nebude žalovaný moci vyhoštění realizovat, a to ani v případě, že by prostřednictvím pákistánského velvyslanectví opatřil žalobci cestovní doklady. Dle právního zástupce žalobce si totiž s ohledem na pouhé procesní lhůty spojené s přezkumem rozhodnutí o správním vyhoštění nelze představit situaci, že by rozhodnutí o správním vyhoštění mohlo být vykonatelné ještě v době zajištění žalobce a že by účel zajištění tedy mohl být naplněn. Právní zástupce žalobce poukázal rovněž na skutečnost, že s ohledem na snahu žalobce dostat se do Německa a jeho obavu z návratu do Pákistánu nelze předpokládat, že by žalobce souhlasil s dobrovolným návratem do země původu.

Právní zástupce žalobce zdůraznil, že s přihlédnutím k výše uvedené procesní neodvratitelnosti žalobcova propuštění před realizovatelností účelu zajištění je tedy zřejmé, že v době vydání žalobou napadeného rozhodnutí již zajištění neplnilo svůj účel, nýbrž se fakticky stalo pouze opatřením plnění represivní a odstrašující funkce.

Právní zástupce žalobce rovněž uvedl, že se uvedenou otázkou žalovaný v žalobou napadeném rozhodnutí ani nezabýval a toto rozhodnutí je tudíž nepřezkoumatelné.

Žalovaný ve svém písemném vyjádření k podané žalobě navrhl její zamítnutí v plném rozsahu.

Žalovaný uvedl, že žalobce byl zajištěn dne 24.11.2016 a dne 6.2.2017 mu bylo doručeno rozhodnutí o správním vyhoštění, proti kterému podal včasné odvolání, o němž bylo v době vyhotovení vyjádření vedeno odvolací řízení. Dále uvedl, že dne 13.3.2017 obdržel informaci od zastupitelského úřadu Pákistánu, že žalobcova totožnost byla ověřena a bylo požádáno o vydání náhradního cestovního dokladu k vycestování.

K žalobní námitce žalovaný uvedl, že není možné dopředu předvídat veškeré procesní kroky, které žalobce učiní, natož dopředu odhadovat délku potenciálních řízení. Žalovaný zdůraznil, že neshledal důvod, pro který by nemohl být naplněn účel zajištění.

O žalobě soud rozhodl v souladu s ust. § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s.ř.s.“) a s ustanovením § 172 odst. 5 zákona o pobytu cizinců bez jednání, neboť žalovaný s tímto postupem výslovně souhlasil a žalobce nenavrhл ve lhůtě 5 dnů od podání žaloby konání soudního jednání k projednání věci.

Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení vedeném podle části třetí prvního dílu hlavy druhé s.ř.s., která vychází z dispoziční zásady vyjádřené v ust. § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věty druhé a třetí a § 75 odst. 2 věty první s.ř.s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu, a to pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během 30 denní lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí dle § 172 odst. 1 zákona o pobytu cizinců. Povinností žalobce je proto tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních námitek musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s.ř.s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.

Z obsahu správního spisu soud zjistil, že oznámení o zahájení správního řízení ve věci správního vyhoštění ze dne 25.11.2016, č.j. KRPU-242800-16/ČJ-2016-040022, bylo žalobci doručeno dne 25.11.2016, což žalobce za přítomnosti tlumočníka stvrdil svým podpisem. Dne 6.2.2017 bylo žalobci doručeno rozhodnutí o správním vyhoštění ze dne 6.2.2017, č.j. KRPU-242800-66/ČJ-2016-040022-SV-RBK. Dne 10.2.2017 bylo příslušnému orgánu doručeno včasné odvolání žalobce proti rozhodnutí o správním vyhoštění.

Z úředního záznamu ze dne 11.11.2016, na který odkázal žalobce v protokolu o vyjádření účastníka správního řízení ze dne 25.11.2016, bylo zjištěno, že žalobce nelegálně bez cestovních dokladů odjel do Íránu, následně odjel do Turecka. Pak vycestoval na lodi do Řecka a následně do Makedonie, kde pobýval asi měsíc. Dále cestoval do Srbska, kde pobýval asi dva měsíce. Ze Srbska odjel kamionem do Spolkové republiky Německo spolu s dalšími lidmi. Kamionem cestoval, až do doby než byli odhaleni policií. Za cestu zaplatil různým převaděčům v eurech. Uvedl, že měl jít k soudu za rvačku, ale odjel do Evropy a proto si myslí, že když se vrátí, bude stíhán. Důvodem, proč cestoval do Evropy, byla snaha získat práci a vydělat peníze. Cílovou zemí byla Francie či Německo. Konstatoval, že v domovském státě má matku, otce a dva bratry, na území České republiky nikoho nemá. V Pákistánu má dům a k němu malé políčko pro vlastní obživu.

Podle ustanovení § 124 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců je policie oprávněna zajistit cizince staršího 15 let, jemuž bylo doručeno oznámení o zahájení řízení o správním vyhoštění anebo o jehož správním vyhoštění již bylo pravomocně rozhodnuto nebo mu byl uložen jiným členským státem Evropské unie zákaz vstupu platný pro území členských států Evropské unie a nepostačuje uložení zvláštního opatření za účelem vycestování, pokud je nebezpečí, že by cizinec mohl mařit nebo ztěžovat výkon rozhodnutí o správním vyhoštění, zejména tím, že v řízení uvedl nepravdivé údaje o totožnosti, místě pobytu, odmítl tyto údaje uvést anebo vyjádřil úmysl území neopustit nebo pokud je takový úmysl zjevný z jeho jednání.

Podle odst. 3 policie v rozhodnutí o zajištění stanoví dobu trvání zajištění s přihlédnutím k předpokládané složitosti přípravy výkonu správního vyhoštění. Při stanovení doby trvání zajištění je policie povinna zohlednit případy nezletilých cizinců bez doprovodu a rodin či jiných osob s dětmi. Je-li to nezbytné k pokračování přípravy výkonu správního vyhoštění, je policie oprávněna dobu trvání zajištění prodloužit, a to i opakovaně. V řízení o prodloužení doby trvání zajištění cizince za účelem správního vyhoštění je vydání rozhodnutí prvním úkonem v řízení. Odvolání, obnova řízení ani přezkumné řízení nejsou přípustné.

Primárně se soud zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti žalobou napadeného rozhodnutí.

Na straně 9 a 10 žalobou napadeného rozhodnutí je uvedeno: „Z běžné praxe je správnímu orgánu známo, že v případě cizince existuje reálný předpoklad realizace výkonu jeho vyhoštění z území členských států Evropské unie, a to ve stanovené době trvání zajištění, neboť v daném případě neexistuje překážka trvalejší povahy, která by zabraňovala cizince z území členských států vyhostit. Správní orgán v této věci hodnotil nashromážděné materiály, které si z moci úřední opatřil a zároveň vycházel ze skutečností sdělených v protokolu o vyjádření účastníka správního řízení ze dne 25.11.2016 s odkazem na ÚZ o podání vysvětlení ze dne 25.11.2016, dále z protokolu o ústním jednání sepsaném dne 21.1.2017 a ze dne 6.2.2017, které nevedly ke zjištění jeho totožnosti. Zjištěné skutečnosti nenasvědčují jakékoliv překážce ve vydání rozhodnutí o správním vyhoštění a vycestování cizince z území České republiky. Jiné skutečnosti, které by nasvědčovaly, že výkon vyhoštění nebude moci být realizován, doposud nebyly zjištěny.“ Dle názoru soudu tuto obecnou úvahu o neexistenci překážek v realizaci správního vyhoštění žalobce lze vztáhnout i na právní překážky realizace vyhoštění, na které v žalobě poukazuje právní zástupce žalobce. Dle soudu se tedy žalovaný při posuzování existence překážek v realizaci správního vyhoštění v době trvání zajištění nezabýval výlučně faktickými překážkami vyhoštění, ale jeho úvahu lze vztáhnout i na relevantní právní překážky vyhoštění. Z citované úvahy žalovaného jednoznačně vyplývá, že dospěl k závěru, že neexistuje žádná překážka zamezující realizaci správního vyhoštění žalobce.

Na základě výše uvedeného dospěl soud k závěru, že žalobou napadené rozhodnutí je v rozsahu namítaném v žalobě přezkoumatelné a námitku nepřezkoumatelnosti shledal jako nedůvodnou.

Druhá zásadní žalobní námitka spočívala v tom, že rozhodnutí o správním vyhoštění doposud není pravomocné a vykonatelné a do doby uplynutí maximální možné doby zajištění žalobce nebude při případném využití všech možných opravných prostředků včetně soudního přezkumu a následné kasační stížnosti k Nejvyššímu správnímu soudu rozhodnuto s konečnou platností ve věci správního vyhoštění. V žalobě bylo zdůrazněno, že všechny kroky v rámci přezkumu jsou buď spojeny s odkladným účinkem vykonatelnosti rozhodnutí o správním vyhoštění ze zákona, případně je jim (jako v případě kasačních stížností) odkladný účinek zpravidla přiznáván.

Z obsahu správního spisu vyplývá, že dne 6.2.2017 bylo žalobci doručeno prvostupňové rozhodnutí o správním vyhoštění. Proti tomuto rozhodnutí žalobce podal dne 10.2.2017 včasné odvolání.

V zákoně o pobytu cizinců není obsažena žádná zvláštní úprava, ve které by byla stanovena lhůta pro rozhodnutí o odvolání proti rozhodnutí o správním vyhoštění. Je tedy

ohledně lhůt pro rozhodnutí odvolacího orgánu nutno aplikovat obecnou úpravu obsaženou v zák. č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“). V ustanovení § 90 odst. 6 správního řádu je uvedeno, že rozhodnutí v odvolacím řízení vydá odvolací správní orgán ve lhůtách stanovených v § 71 správního řádu s tím, že tato lhůta počíná běžet dnem předání spisu odvolacímu orgánu k rozhodnutí. Dle § 71 odst. 1 správního řádu je správní orgán vydat rozhodnutí bez zbytečného odkladu. Pokud nelze rozhodnutí vydat bezodkladně, je správní orgán povinen vydat v souladu s § 71 odst. 3 správního řádu rozhodnutí nejpozději do 30 dnů od zahájení řízení, k nimž se připočítává doba až 30 dnů, jestliže je zapotřebí nařídit ústní jednání nebo místní šetření, je-li třeba někoho předvolat, někoho nechat předvést nebo doručovat veřejnou vyhláškou osobám, jimž se prokazatelně nedaří doručovat, nebo jde-li o zvlášť složitý případ.

V daném případě z obsahu správního spisu vyplývá, že prvostupňový správní orgán předal odvolacímu orgánu spis se svým stanoviskem dne 13.2.2017. Od tohoto dne tedy počala běžet lhůta k vydání rozhodnutí o žalobcově odvolání proti rozhodnutí o jeho správním vyhoštění. Žalobou napadené rozhodnutí o prodloužení zajištění žalobce za účelem jeho správního vyhoštění, kterým bylo zajištění prodlouženo o 60 dnů, bylo vydáno až dne 21.2.2017. Z uvedeného tedy jednoznačně vyplývá, že lhůta k vydání rozhodnutí o odvolání proti rozhodnutí o správním vyhoštění žalobce uplyne dříve, než uplyne doba prodlouženého zajištění, a to i v případě, kdyby došlo k využití maximální možné doby pro vydání rozhodnutí stanovení § 90 odst. 6 správního řádu ve spojení s ustanovením § 71 odst. 3 správního řádu ze strany správního orgánu rozhodujícího o odvolání proti rozhodnutí o správním vyhoštění. Samotné podání odvolání proti rozhodnutí o správním vyhoštění tedy dle soudu nemohlo tvořit překážku potenciální realizovatelnosti správního vyhoštění v době trvání prodlouženého zajištění žalobce.

Ve vztahu k poukazu na možnost podání správní žaloby a následné kasační stížnosti v rámci přezkumu rozhodnutí o správním vyhoštění soud podotýká, že se jedná o pouhé spekulace ze strany právního zástupce žalobce. Žalovaný při rozhodování o prodloužení zajištění musel vycházet z právního stavu, který tu byl v době vydání žalobou napadeného rozhodnutí a nemohl zohledňovat potenciální možnosti žalobce napadat pravomocné rozhodnutí o správním vyhoštění v rámci správního soudnictví. Případně podanou žalobu a běh lhůt související s jejím vyřízením by musel žalovaný ve vztahu k potenciální možnosti realizace správního vyhoštění zohlednit až v okamžiku, kdy by rozhodoval o následném prodloužení zajištění po podání této žaloby. V dané procesní situaci však nelze předjímat, zda žalobce bude rozhodnutí o odvolání proti rozhodnutí o správním vyhoštění napadat správní žalobou či nikoli, neboť by se jednalo o čiré spekulace.

S ohledem na výše uvedené dospěl soud k závěru, že žalovaný v daném případě nepochybil, když dospěl k závěru, že potenciální realizaci správního vyhoštění nebrání právní překážky, na něž poukazoval právní zástupce žalobce v podané žalobě. Skutečnosti existující v době vydání žalobou napadeného rozhodnutí nebyly na překážku potenciální realizaci správního vyhoštění žalobce v době trvání prodlouženého zajištění. I tuto námitku tedy vyhodnotil soud jako nedůvodnou.

Soud tedy s ohledem na tyto skutečnosti dospěl k závěru, že žaloba není důvodná, a proto ji ve výroku ad I. rozsudku podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

Současně s tím v souladu s ust. § 60 odst. 1 věty první s.ř.s. ve výroku ad II. rozsudku nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobce neměl ve věci úspěch a žalovanému žádné náklady řízení nad rámec jeho úřední činnosti nevznikly.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Ústí nad Labem dne 6. dubna 2017

Mgr. Václav Trajer v.r.
samosoudce

Za správnost vyhotovení:
Iva Tovarová